

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 86 - 25 Kuruş

4 - Ocak - Çarşamba - 1950

HELEN! ARTIK BİZİ HİÇ KİMSE AYIRAMIYACAK.. SIBILLAYI BULMAKTA BANA YARDIM EDECEKSİN GEL.

EFENDİ! MÜSAADE EDİN DE HAŞMETLİ ABRANDA SELİM İ. SİZE ŞÜKRANLARINI SUNSUN..

OH! YENİ MİRRACE BU MU? NE SEVİM. HAYIR ALTES O BUM BUM YAPAR... SİZ TAHTA KILIÇLARLA DYNAYIN. Lİ ŞEY...

KUDRETİ EFENDİM! BU AVRUPALILAR TEŞEKKÜR ET. SANA TAHTINI KAZANDIRDI.

TAHT DA NE İMİŞ? BANA ŞUNU VERME. SİNİ TERCİH EDERDİM.

33/

TOMSON.. SULK KONFERANSI SONA ERDİ. ŞİMDİ BANA ŞU OTOMOBİLİ VERİR MİSİN?

BİR DAKİKA.. SANA KALKÜTADAN BİR TEL GRAF VAR. VALİ İZAHAT VERMEN İÇİN SENİ GABİRİYOR

BU TELGRAFTA BİR TERDİR VE CEZA KOKUSU VAR. HELEN AZAP ÇEK MEMİZ SONA ER. NEMİŞ

NE YAPALIM? AYRILMIYALIM DA ÇEKERİZ.

ERTESİ GÜN HELENİN AİLESİNİ ZİYARETE GİTTİLER.

BABACIĞIM BENİ YOL. BENİ AFFEDİ- ORTASINDA YOR MUSUN? BIRAKMAN. DAN GAYRI HEPSİNİ AFFEDİYORUM..

86/

ŞEN DE AFFET ZENAİDE.. DÖNÜŞÜM
DE SENİ.. KIRK KİLO DAHA ŞİŞMANLA-
TIRM.

TAM YİRMİ KİLO
ZAYIFLADIM.

SENİ TAŞIMASI
İÇİN DE MİHRA.
CEDEN BİR FİL
VERMESİNİ RİCA
EDERİZ

MİSTER KÖRNER!
BANA HÂLÂ DAR
GİN MİSİNİZ?

BUNU SONRA DÜ-
ŞÜNÜRÜZ. KALKÜ.
TADA HERHALE
ÇOK KALMAZSINIZ
DEĞİL Mİ?

ALLAHAKİMAR
LADIK BABA..

KALKÜTADA POL İSMİNİ VERDİ. VALİ KONAĞINA GİRDİ

BUYURSUNLAR
SAYIN YÜZBA-
ŞIM..

BU İLTİFATA
SEBEP NE ACABA?

AZ SONRA VALİ BÜROSUNDAN ÇIKTI. POLÜ KARŞILADI.

SİZİ GÖRDÜĞÜME ÇOK MEM-
NUN OLDUM YÜZBAŞIM. SÖY-
LE SALONA BUYURUN..

NEDEN BÜRO-
NUZA DEĞİL DE
SALONA? SİZİN
İLE KONAŞA-
CAK DEĞİL Mİ.
YİM?

POL SALONA
GİRDİ VE HAYRET.
TEN BAĞIRMANAK
İÇİN KENDİNİ ZOR
TUTTU.

LONDRA'DAN UÇAKLA BİRHASSA
GELDİM. KIZIM SİBİLLA NEREDE?

KONT HAZRETLE-
Rİ ONUN İZİNİ
TEKRAR KAYBET-
TİM..

HAYIR.. BENİMLE
DEĞİL.. SİZ SALONA
BUYURUN..

VALLAHİ HİÇBİR
ŞEY ANLIYA-
MADIM EFEN.
DİM.

HÖRMETLERİMİ
ARZEDERİM DÜK
HAZRETLERİ..

SST! BEN BURAYA
MÜSTEAR ADLA GEL-
DİM. BANA SADECE
KONT DEYİNİZ. EĞER
KRAL AİLESİNE MENŞUP
BİRİ SAHSİ İŞLERİ İÇİN
GELİRSE İSKANDAL Gİ-
KAR..

Ümidin Kuvveti

Nakleden: Selma Büket

«Bugün pek neşesiz görünüyorsun delikanlı! Doktor fena bir şey mi haber verdi yoksa!»

da ondan,» diye cevap verdi. «Evet, herkes gülsün, dünün yorgunluğunu ve yarının manâsızlığını unutsun diye. Bu o kadar zevkli bir meşguliyet ki bilsen. Onları yazarken kendi derdimi düşünmeğe bile vakit bulamıyorum.» Ve genç adamın omuzunu okşayarak ilâve etti :

«Bugün pek neşesiz görünüyorsun, delikanlı. Doktor fena bir şey mi söyledi yoksa?»

«Ah o doktorlar!» diye cevap veren teğmenin dudakları ıstırapla titriyordu. «Hastaları avutup ümide düşürecekleri

«Evet. Ve şimdi nasıl bisiklet kullanabildiğine hayret ediyorsun değil mi? Onu da anlatacağım. O zaman doktorların bilgileri şimdikinden çok daha kıttı. Adamcağıza vaziyetinin tamamıyla ümitsiz olduğundan bahsettiler. O ne cevap verdi biliyor musun? Güldü ve kendisini evde bekleyen minicik kızını bedbaht etmemek için iradesinin kuvvetini kullanarak mukadderatı yenerek yaşayacağını söyledi.

«Birkaç gün sonra da sahiden iyileşmeğe başlamıştı ve herkes hayret içindeydi.» İhtiyar Nikbin, ceketine dökülen sigara küllerini silmek için bir lâhza durdu. Gözleri ümit ışıkları ile parlayan genç teğmen ona doğru eğilmişti : «Peki, onu böyle söylediği, böyle düşündüğü için aptallıkla itham etmediler mi?»

Nathan şaşırarak göründü : «Aptallık mı? Ne münasebet. O doktorların sözlerine kulak asmadı ve sadece iradesiyle yaşadı. Günlerini neş'e içinde geçiriyordu. Hattâ bir gün etrafındakilere tam altı ay sonra River View hastahanesinden yürüyerek çıkacağını bağırarak bağırarak söylerken ben de yanındaydım.»

Teğmen heyecan içindeydi : «Bunu yapabildi mi bari?»

«Helbette. Yalnız altı ayı biraz geçirdi, o kadar.»

Elmquist dalgın dalgın yola bakıyordu, mırıldandı : «Bisikleti ne de güzel kullanıyordu değil mi? Harpten evvel, çocukken benim de pek hoşuma giderdi.» Bir sigara daha yakan İhtiyar Nikbin, yan gözle teğmenin renklenen yanaklarını süzüyordu. Genç adam bacıklarını örten battaniyeyi düzelterek ateşli bir sesle anlatmağa başladı : «Biliyor musun, Yüzbaşı? Bu sabah doktorlar bana 'Belki yürüyebilirsin,' dediler. Siz ne düşünüyorsunuz? Onlara inanayım mı?»

«Tabii inanacaksın ya! Yaşlı Bob Fulton'un tepeyi nasıl tırmandığını görmedin mi? Halbuki onun vaziyeti seninkinden de beterdi, zira kollarının da tehlikede olduğunu söylerlerdi» Sustu. Elmquist dudaklarında tatlı bir tebessüm olduğu halde uzaklara dalmış, düşünüyor-du.

Biraz sonra yemek vaktini haber veren hemşirenin sesiyle kendilerine geldiler.

Teğmen : «Günlerdenberi ilk defa olarak acıktığımı hissediyorum, Yüzbaşı,» diyordu. «Siz nasılsınız?»

«Ben azıcık daha burada kalacağım, çocuğum. Birazdan beni de götürürsünüz olmaz mı hemşire?»

«Şüphesiz efendim. Haydi Teğmen, gidelim!»

Güneş batmak üzereydi. Akşamın sakin kızıllığı hareketsiz yapıların üstüne inmeye başlamıştı. Yüzbaşı öyle dalgındı ki bahçe kapısından girerek yanında duran bisikletinin mevcudiyetinin farkına bile varmamıştı.

Adam : «Affedersiniz!» dedi. «Londra Caddesine nereden gidildiğini biliyor musunuz?»

İhtiyar Nikbin sordu : «Yabancılarınız galiba?» Ve hemen ilâve etti : «Tepeyi inip sağa sapınca aradığınız yola çıkarsınız.»

Bu biraz önce Elmquist'in gördüğü adamdı, yani Yüzbaşı Nathan'ın hayatını hikâye ettiği kimse. Halbuki onu tanımıyordu bile.

Hastabakıcı seslendi : «Yemeğe gidiyor muyuz, Yüzbaşı?»

«Gidiyoruz. Yalnız şu yere düşürdüğüm kalemi de alıverin lütfen.»

Kız eğildi ve kalemi uzatırken sordu : «Hâlâ hikâye yazıyorsunuz değil mi?»

«Evet, hemşire.»

«Gene hep komik hikâyeler mi?»

İhtiyar Nikbin gülümsedi : «Her zaman değil, Hemşire.» dedi. «Her zamana değil!»

River View hastahanesinde herkes yüzbaşı Nathan'ı «İhtiyar Nikbin» diye tanırdı. Gerçi bu tam ona göre bir isimdi ama yüzbaşı hiç de yaşlı görünmezdi. Hayatı beş senedenberi ameliyatlara geçmiş, iki bacağını kaybetmiş, sol kolu da felce uğramıştı. Buna rağmen hâlâ dinç ve sıhhatli halini muhafaza ediyordu.

Siz İhtiyar Nikbin'i henüz tanımadığınız için belki de bunları tuhaf bulacaksınız. Halbuki onun kendine göre bir prensibi, daha doğrusu bir felsefesi vardı ve ona göre hayat sadece, yemek, içmek ve neşeli görünmekten ibaretti.

Fakat bir malûlün her zaman hayatın iyi taraflarını görmesine de imkân yoktur tabii. Meselâ genç Elmquist, o gün gene kendisini pek iyi hissetmiyordu ve bu yüzden de hastabakıcıdan, tekerlekli iskemlesini balkona kadar götürmesini rica etmişti. Orada batmak üzere olan güneşin tatlı ışıklarını seyredecek

ve yoldan gelip geçenlere bakıp avunarak beynini bürüyen kötü düşünceleri birazcık olsun uzaklaştırmaya çalışacaktı.

Hastabakıcı birdenbire : «Talihiniz varmış» dedi. «İşte, Yüzbaşı Nathan da balkonda oturuyor. Onunla arkadaşlık ederseniz canınız hiç sıkılmaz.»

Elmquist : «İhtiyar Nikbin, ha!» diye cevap verdi. «İve olurdu ben de onun gibi her şeyi toz pembe görebilseydim. Benimki de yaşamak mı sanki...»

Kız teğmeni teselli etmeğe çalıştı. «Fakat bu kadar bedbin olmanıza sebep yok. Hem dün doktor size iki seneye kadar iyileşeceksiniz demedi mi?»

Elmquist acı acı güldü : «Bunlara inandım mı zannediyorsunuz? O sadece bana cesaret vermek istiyordu.»

Hastabakıcı arabayı taraçaya sokmağa çalışıyordu, hiç bir şey söylemedi ve dışarı çıkar çıkmaz başka bir tekerlekli iskemlede oturan Nathan'a dönerek seslendi : «Merhaba Yüzbaşı! Bakın, size bir arkadaş getirdim.»

İhtiyar Nikbin, iskemlenin koltuklarına raptedilmiş yastığın üzerindeki kâğıtlara bir şeyler yazıyordu. Yeni geleni görünce kalemi bırakıp başını kaldırdı.

«Aman ne iyi! Konuşacak bir insan buldum desenize?»

Teğmen sordu : «Mektup mu yazıyordunuz, yüzbaşı?»

«Hayır, yeni bir hikâye tasarlıyorum.»

«Sahi, siz hikâyeler yazardınız değil mi? Bu seferki nasıl birşey acaba?»

«Ötekiler gibi, eğlenceli ve komik.»

Elmquist kaşlarını kaldırarak : «Yüzbaşı,» dedi. «Neden daima bu çeşit yazıları tercih ediyorsunuz?»

Nathan : «Herkes gülsün istiyorum

verde hakikati söyleseler ne olur sanki?»

İhtiyar Nikbin üzüldü. Vazife telâki ettiği bir işle uğraşarak kendi vaziyetini unutmaya alışmıştı, fakat Elmquist henüz pek gençti ve her şeyi olduğu gibi kabul etmesini bilmiyordu.

Bir aralık Elmquist'in gözleri, yokuşu kuvvetli hamlelerle tırmanmaya çalışan bisikletliye takıldı ve boğuk bir sesle :

«Şuna bakın, Yüzbaşı,» dedi. «Yaşı elliye yaklaşmış olduğu halde kollarını ve bacıklarını istediği gibi kullanıyor. Halbuki ben... ben ondan çok daha gencim ve buna rağmen ömrümü bu tekerlekli iskence arabasında çürütmeye mecburum. Ondan daha sıhhatli olmak hakkımı değil mi benim?» Gözlerini kaldırıp Nathan'a baktı ve birdenbire yüzünün ifadesi değişti. Yüzbaşı elini sallayarak bisikletli adamı selâmlıyordu, fakat o bunu görmeden yoluna devam etti, tepeyi aşarak gözden kayboldu.

Teğmen özür diledi. «Affedersiniz. Eğer arkadaşınız olduğunu bilseydim böyle söylemezdim.»

Yüzbaşı gülümsüyerek : «Zararı yok, evlâdım.» dedi. «Hattâ onu görmek bir bakımdan benim işimi de kolaylaştırdı. Bu adamın adı Bob Fulton'dur. 1914 de o da benim gibi genç bir teğmendi. Hep beraber harbe iştirak ettik ve bir ay kadar sonra da yaralandığını işittik. Yanıbaşında pathyan bir obüsün sarsıntısı ile yere yuvarlanmıştı. Kaldırıldığı zaman ise hiç acı hissetmiyor ve buna rağmen parmaklarının hiç birini kılmıdattırmıyordu.»

Elmquist sükûnetle sordu : «O da benim gibi belkemiginden yaralanmıştı herhalde...»

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

Yolda bir aralık ince, tiz bir ses, «Sıcak Tomale! Güzel sıcak tomalelerim var! Tomale alın, bayım!» diye bağırdı.

Dan umursamadan başını kaldırdı. Kaldırırda yeni, parlak bir el arabası ve arabanın içinde kaynayan küçük bir kazan vardı. Ufak tefek bir satıcı el arabasının yanına büzülmüş duruyordu.

— «Sıcak tomale! Tanesi beş sent!» diye bağırdı.

Zihni Tia Juana meselesiyle meşgul olan Dan yürüdü. Fakat ne de olsa New York sokaklarında bir tomale satıcısı görmek tuhafına gitmişti. Tomalenin ne olduğunu pek bilmiyordu, ama İspanya ve Meksikalıların çok sevdiği bir şey olduğunu bir yerde okumuştun...

Danyel Marley ansızın durdu. Arabanın yanında büzülmüş duran o küçük satıcı! Gerçi Danyel çocuğa şöyle bir bakmıştı, ama çocuğun sırtının kambur olması mümkün değil miydi?

Danyel heyecanlı bir çığlık koparmaktan kendini güç alakoyarak döndü ve biraz evvel geçtiği sokağa koştu. Araba da satıcı da ortadan kaybolmuştu.

XX

Vintrop Mason Nort Bir Teklifte Bulunuyor

Vini Nort, «Körn! Körn!» diye seslenerek arabasını kaldırma ya-nastırdı!

Vilâ'nın kayboluşundan beri iki gün geçmişti ve soğuk bir doğu rüzgârı çıplak ağaçların kuru dallarında takırtılı sesler çıkarıyordu.

Körn Tod durdu ve, «Merhaba» dedi. Fakat sesi kof kof çıkıyordu ve bütün halinde bir yeis ve isteksizlik seziliyordu. Bu vaziyeti arkadaşının gözünden kaçmadı. Vini Nort,

— «Pek mükedder bir halin var, ahbap» dedi. «Haydi, gir içeriye de biraz konuşalım, gezelim. Bu havada dışarıda gezilir mi? Meksikadaki hastalığının tesirlerinden bu kadar çabucak kurtulabileceğini mi sanıyorsun?»

Tod otomobille binerek, «İçim öyle sıkılıyor ki belki biraz açılı-
rım ümidiyle çıktım» dedi.

— «Neyin var, Körn? Yoksa senin o petrol kuyularından biri mi patladı?»

Körn durgun durgun, «Meksikanın bütün kuyuları patlasa vız gelir» diye cevap verdi. «Beni, tabir calze sırtımdan vurdular, Vini. Bana öyle kallesçesine bir oyun oynadılar ki ne sen sor, ne de ben söyleyeyim. Bütün dünyada benim kadar müşkül durumda olan insan yoktur sanıyorum.»

Vini başını meyus meyus salladı.

— «Sen öyle sanırsın. Senden bir kat daha müşkül durumda olan biri var.»

— «Kimmiş o?»

Vini bir an yutkundu, sonra da yanamıyarak anlatmağa başladı:

— «Bunun tamamen gizli olduğunu söylemeğe hacet yok, tabii. Kimseye lâf etmemem lâzım ama birine içimi boşaltmazsam patliya-
ağım. Sen de onun Limasito'dan arkadaşısın. Bana senden bahsedirdi. Seni öve öve göklere çıkarırdı. Onun için sana söylemekte bir mahzur görmüyorum.»

Körn ilk defa olarak bir alâka alâmeti gösterdi.

— «Neden bahsediyorsun, kuzum Allah aşkına, Vini? Mis Moris'den mi?»

— «Evet, yalnız onun ismi artık Mis Moris değil. Star Viley kat'i deliller buldu. Hakiki Vilâ Moris ölmüş de o da Centilmen Ceof'un evlât edindiği bir işçi kızıymış. Bana da bunları babam anlattı. Zavallı peder! Öyle üzgün ki benim gibi dert yanacak adam a-

Aşk ve Macera Romanı: 26

rıyordu.»

Körn Tod beyninden vurulmuş, sersemlemiş gibiydi. Bön bön,

— «Vilâ Moris değil miymiş? Star Viley delil mi bulmuş?» diye sordu. «Bu kadarını söyledin madem, hepsini anlat bari, Vin.»

Bu zaten Vintrop'un istediği şeydi. Bütün meseleyi, Vilâ'nın Mrs. Halsted'e bıraktığı pusulaya kadar anlattı.

— «Babam bana bunları söylerken nerdeyse ağlıyordu» dedi. «Za-

mıştı araba nerdeyse bir ağaca çarpacaktı. «Emin misin? Aberkrombi olduğundan emin misin, Vin?»

Vin, «Kendi isminden ne kadar eminsem ondan da okadar eminim» dedi. «Bu işte heyecanlanacak ne var?»

Körn Tod ihtiyatla, «Çok şaşırdım da!» diye evap evrdi. «Centilmen Ceof'u şahsan tanırdım. Limasito'da onun soyadını bilen yoktu. Ama ben onun hakiki hüviyetini

Biraz evvel geçtiği sokağa ko, fakat araba da satıcı da ortadan kaybolmuştu.

vallı çocuk evde bir gün daha katmağa razı olmadığı gibi Moris imzasını bile atmamış! Onu evlât edip yetiştiren o kumarbazın imzasını atmış.»

Körn ansızın başını kaldırdı.

— «Nereden öğrenmiş o ismi? Centilmen Ceof'un soyadını Limasito'da kimse bilmezdi, Vilâ bile.»

— «Hileri ile yaptıkları anlaşmanın evrakında yazılı. Evrakta Centilmen Ceof'un imzası var. Peder bey gösterdi.»

— «Neymiş bu imza?»

— «Ceof'ri Aberkrombi!»

— «Aberkrombi mi?» Körn Tod arkadaşının koluna öyle bir sarı-

ve ismini bildiğini zannedi-yordum. Bu isim de Aberkrombi değildi. Onun için şaşırdım. Demek Centilmen Ceof benim zannettiğim alleye mensup değilmiş. Acaba Şikagolu Aberkrombilerle bir akrabalığı var mı dersin?»

Genç mühendis bahsi değiştirmeğe muvaffak olmuştu. Vintrop,

— «Hangi aileden olursa olsun» diye mırıldandı. «Herhalde asil ve iyi bir adamdı. Baksana Vil - yani manevi evlâdını nasıl yetiştirmiş! Sonra coşarak sözüne devam etti: «Tanıdığın kızlar arasında ona benzeyen bir tanesini gördün mü? Onun böyle yapayalnız kalivermesi

beni öyle üzüyor ki tahmin edemezsin!»

Tod, «Demek ortadan büsbütün kayboldu ha?» diye sordu. «Nerede olduğunu hiç kimse bilmiyor mu?»

Vini göğsüne vurarak, «Bendeniz Şerlok Holmes'den maada kimse bilmiyor» diye cevap verdi. Ağzı kulaklarına varıyordu. «Biraz hafiyelik yapınca buldum. Maama-fih ne Halsted'lere ne de peder beye söylemeğe niyetim yok.»

Körn Tod da gülüyordu. Zaten son dakikalar içinde üzerine gözle görülür bir değişiklik gelmişti. Artık o eski küskün, hevesiz hall yoktu.

— «Seni hafiye rolünde hiç tahayyül edemiyorum» dedi.

Vini gururla, «Ama işi becerdim ya!» diye cevap verdi. «Onu birkaç kere sür'atli, kurşunlu bir otomobilde görmüştüm. Babama gönderdiği haberciği derhal tanıdım. Bu, otomobiline yakışıklı şoförüydü. Hemen aşağıya inip baktım. Sahiden de otomobil oradaydı. Derhal numarasını aldım. Vilâ'nın kaybolduğunu öğrenince hemen bir araştırma yaptım. Otomobiline durduğu garajı öğrendim. Sonra peşine takıldım. Şoför cin gibi bir şey. Takip edildiğinin farkına vardı, ama talih bana yardım etti de izini kaybet-tiremedi. İşte böylece Vilâ'nın neredede olduğunu öğrendim.»

Körn Tod elini samimiyetle arkadaşının omuzuna vurdu:

— «Tebrik ederim, ahbap. Ama şimdi niyetin nedir?»

— «Onu ziyaret etmek ve daima yardıma hazır olduğumu söylemek. İstersen gideceğim zaman seni de götürüyüm.»

— «Teşekkür ederim ama ben gitmiyeyim. Beni görmek isterse nerede bulabileceğini bilir. Hem zaten ben bir iki güne kadar gidiyorum.»

— «Gidiyor musun? Meksikaya mı dönüyorsun gene? Hanı bir müddet burada kalacaktın.»

— «Meksikaya değil, batıya, Arizona tarafına gidiyorum. Batan güneşin izini takip edeceğim.»

Vini, «Sana öneriyorum doğrusu, Körn» dedi. «Ama bir müddet burada kalsan da para yapsan olmaz mı?»

Körn gülerek başını salladı:

— «Olmaz, Vin! Para babası olmak bana göre değil. Ben sadece hareket etmek, bir şeyler yapmak istiyorum. Bana şans dilersin, değil mi?»

Vintrop samimiyetle, «Tabii» dedi. «Ama sen zaten tuttuğunu koparan bir adamsın. Muvaffak olacağından eminim.»

— «Teşekkür ederim, Vin. Biliyor musun, bir saat evvel meyus gezinen o aptal herif sanki ben değilim. İyi ki sana rasladım, Seninle konuşmak okadar içimi açtı ki tasavvur edemezsin. Sanki yepyeni bir insan oldum!»

Vini Nort odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Derin bir düşünce içindeydi. Vilâ'nın otomobili Vininin bildiği garajdan alınmıştı. Ortada iki ihtimal vardı: Ya şoför takipten kaçınmak için başka bir garaja nakletmişti yahut ta Vilâ şehirden ayrılmıştı.

Bu ikinci ihtimali düşündükçe genç adam başından aşağıya kaynar su dökülmüş gibi oluyordu. Vilâ'yı son bir defa görmeden, ona söylemek istediğini söylemeden kaybetmek! Bu mümkün değildi. Vini ona hemen şimdi, derhal gidecekti. Belki Vilâ'yı son dakikada durdurabilirdi. Beri taraftan Vilâ'yı kızırmak ihtimali de vardı, tabii, ama onu göze almak lâzımdı.

(Arkası 14. sayfada)

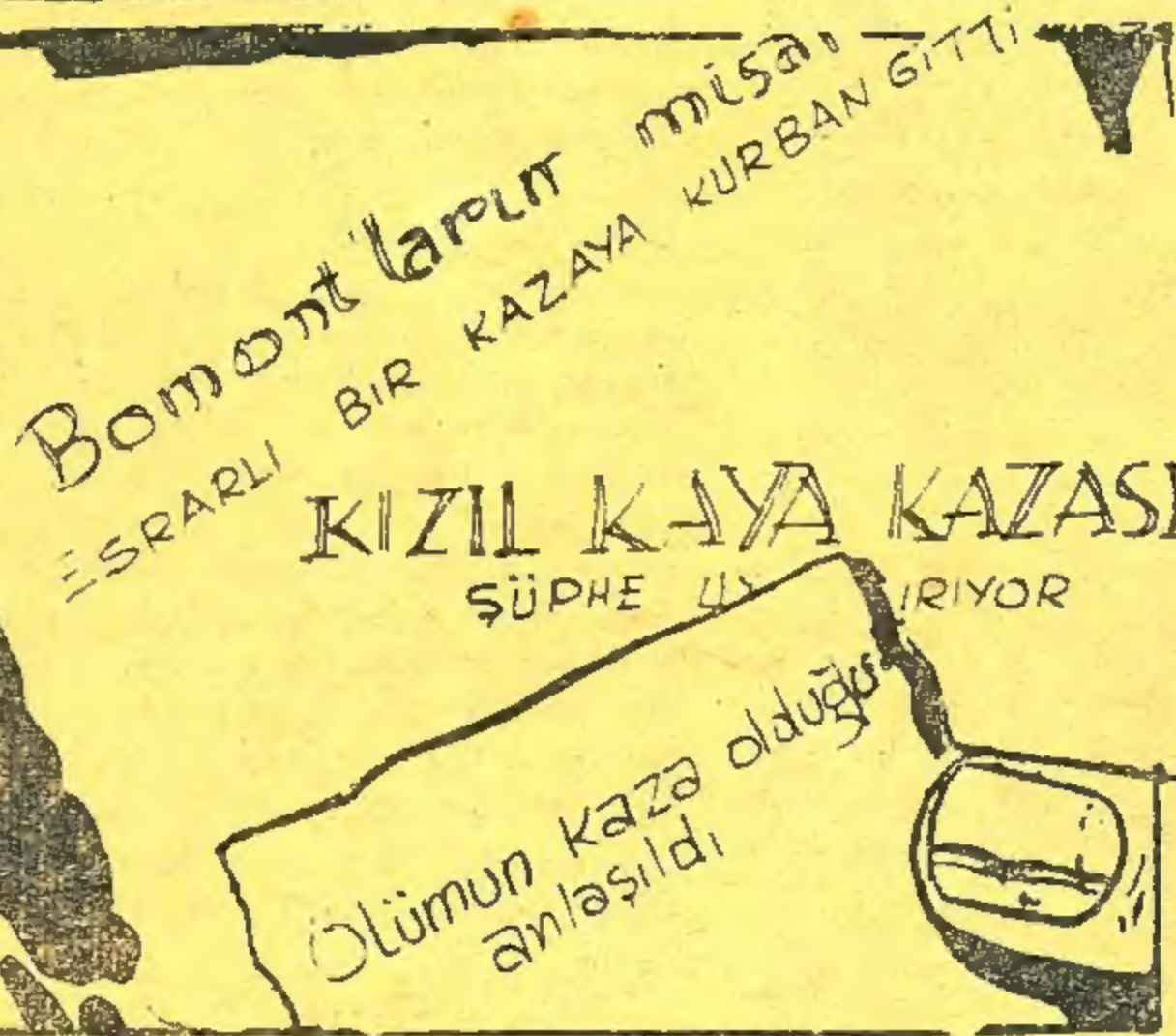

NAT PINKERTON

İSTE GETİRDİM
GAZETELERDEN KESİ-
MİS PARGALAR.
DÖRT SENE EWEL
BOMONTLARIN
KARASU MALİKÂ-
NESİNDE.. BİR
KIZ KARDESLER
DEN BİRİYLE
AT GEZİSİ.
NE ÇIK-
MIŞ

GAZETECİ GELDİ.

Bomont'ların misan-
ESRARLI BİR KAZAYA KURBAN GİTTİ
KIZIL KAYA KAZASI
ŞÜPHE UYANDIRIYOR
Ölümün kaza olduğu
anlaşıldı

HERGÜN ATA BİNE-
CEĞİZ DEĞİL Mİ?
ATLARA BAYILIRIM
TABİİ. SENİ KIZIL KA-
YAYA ÇIKARACAM. ÖMRÜM
DE BÖYLE GÜZEL MANZA-
RA GÖRMEYİNDEN EMİ-
NİM

HAFT İŞ DEĞİL Mİ? KIZ
İKİ HAFTA SONRA STU-
ART BOMONTLA EVLE-
NİYOR.
DU.

ZAVALLI
GENÇ. NE
KADAR BÜ-
YÜK BİR FE-
LÂKET HER
NEYSE.. SO-
NUNDA HERİS
TENİZE ÇIK-
MIŞ YA

VAZİYETİ BEĞENMİYÖ
RJM MORRISON
STUART BEŞ KIZI NI
ŞANLANMIŞ DÖRDÜNDEN
VAZ GEÇMİŞ. BİR TANESİ
ESRARLI BİR ÖLÜMLE ÖL-
MİŞ.. GELİN İSTEME
DİKLERİ BELLİ

DERLER Kİ
DÜNYADAKİ
BÜTÜN KÖ-
TÜLÜKLERİN
KÖKÜ PARA
TİMİŞ E.
FENDİM

PARA. PARLAK BİR
FİKİR! İHTİYAR GENÇ.
RAL BOMONT KIRKBEİN.
LİK ADAMMIŞ.
ACABA VASIYETNA
MESİNDE NE...
KİMBİLİR?

İSTE KARASU DERESİ.
KIZIL KAY. UZAKTAN
GÖRÜLÜYÖR.. BİZİM
EV BEŞ MİL ÖTEDE
GELDİK SA
YILIR

ÇOK GÜZEL
STUART.. AMA
BATAKLILAR
FİLÂN.. BİRAZ
ISSİZ DA..

TRENDEN İNVEZ.
DEN EWEL BİR
TEK ŞEY ÖĞREN-
MEK İSTİYORUM
ANNE.. BABAMIN
VASİYETNAMESİ
NASILDI?

BANA NEDEN İNAN-
MIYORSUN? STU-
ART EVLENDİĞİ
GÜN BEŞ PARA
SİZ KALACAĞIZ Dİ-
YORUM SANA.. İS-
TERSEN VASI-
YETİ GÖSTE-
REYİM

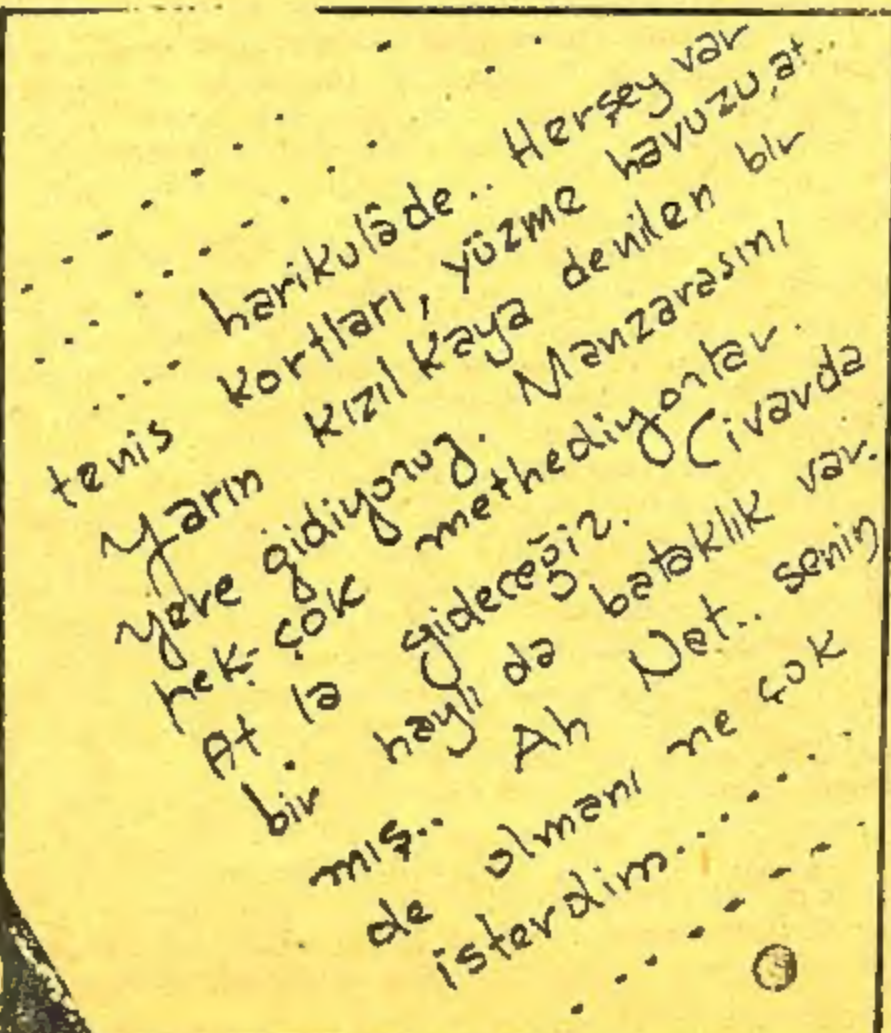
NOTERDE
ŞİMDİDEN BİR HERİS.
PINKERTON MU NE
BOMONT VASIYETNAME.
SİNİN TASTIKLI BİR SÜRE-
TİNİ İSTİYÖR. NERE-
YİM Mİ?

İSTE MORRISON. TELGRA-
FİMİN CEVABI.. GENERAL
BOMONT'UN VASIYETNAME-
Sİ.. İPUCU BULDUK.. BÜTÜN
SERVETİ İDARE ETMEK Ü-
ZERE KARISINA BIRAKMIŞ
AMA OĞLANLAR
DAN BİRİYLE
NİRSE AİLENİN
REİSİ OLUP
SERVETİ ELİNE
ALMIYORMUŞ

BAŞKA MEKTUPLAR DA VAR
EFENDİM. BU ZANNIMCA MİS
DORYAN'IN YAZI-
Sİ.

..... harikulâde.. Herşey var
tenis kortları, yüzme havuzu at-
Yarım Kızıl Kaya denilen bir
yere gidiyoruz. Manzara tam
hele çok methediyontar.
At la gideceğiz. Civarında
bir hayli da bataklik var.
miş.. Ah Net.. senin
de olmanı ne çok
isterdim.....

KIZILKAYA HAT BUNA CANIM SI-
KILDI. MORRISON GANTEMİ
HAZIRLA..

ARKASI VAR

Fena halde telaşlanan kız, hem n elindeki dalı bırakıp kaçtı.

Bir Aşk Hikâyesi

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Çiçeklerle süslü bahçeleri ve taraçaları, ihtiyar taş omuzlarında pazar sepetleri gibi taşıyan Fere-le-Mignon hisarları, tatlı dalgalar halinde içrilere doğru uzanıyordu. Hafifçe batıya dönük olan Mallory'lerin bahçesinden, Gouverlon'ların evlerini ve doğuya bakan taraçalarını tamamiyle görebilmek kabilirdi. Aralarından da Coltineur'lerin biraz geriye doğru meyilli ve güneşin kızgın ışığı altında ebediyen uyuklamağa mahkûm küçük evleri duruyordu.

Kendi hallerinde insanlar olan Goltineur'ler gayet sakin bir hayat sürüyorlardı ve Marie Mallory bir çok sebeplerden dolayı yaşamayı çok zevksiz buluyordu. Henüz yirmi yaşına bile gelmemişti. Ailesi bütün parasını Marie'nin tahsiline sarfetmiş ve ona eğlenmek için hiç bir şey bırakmamışlardı. Çok güzel bir kız değildi, Fere-le-Mignon'a döndüğündenberi de komşuların hiç de alâka uyandırıcı kimseler olmadığını görek candan bir arkadaş bile edinememişti.

Gouverlon'lar her zaman evlerinde bulunamazlar ve temiz hava alıp sıhhatini düzeltmek için dağdan dağa dolaşan oğullarının peşisıra seyahat ederlerdi.

Bir sabah Marie taraçaya çıkmış, asma dallarını parmaklığı bağlamaya uğraşıyordu. Birdenbire hareketsiz kaldı ve yanakları al al oldu. Goltineur'lerin bahçesindeki çalılardan arasından, Gouverlon'ların ağaçlarından birine yaslanmış bir adamın, kendisini gözetlediğini farketmişti. Adam muhakkak ona bakıyordu. Uzun boylu, zayıf, solgun yüzlü, temiz giyimmiş, yirmi yaşlarında kadar bir delikanlıydı bu. Fena halde telaşlanan kız hemen elindeki dalı bırakıp içeri kaçtı, odasına kapandı ve hava güneşli olduğu halde o gün akşama kadar bir daha taraçada görünmedi.

Kız: «Mutlaka tekrar gelecek» diye düşündü. «Beni sevmeseydi mütemadiyen bu tarafa bakar mıydı hiç. Her halde Georges Gouverlon'du bu!»

Fakat ertesi gün de boşu boşuna bekledi, hayranı görünürlerde yoktu. Üstelik Gouverlon'lar, bir gün evvel açık olan pancurlarını sonuna kadar kapamışlardı. Nihayet annesine yardım eden ihtiyar hizmetçi kadından, evlerine bakmak için bir kaç günlüğüne gelen Gouverlon'ların, tekrar şehirden uzaklaştıklarını içi sızhıyarak öğrendi. Ne zaman geri dönecekleri de belli değildi.

O günlerde Harp daha başlamamıştı ve Fere-le-Mignon'daki bütün genç kızlar, kendilerini çılginlar gibi eğlence âlemlerine kaptırmışlardı. Marie Mallory'nin bütün zevki ise sadece taraçaya çıkmaktan ibaretti.

İçindeki o tuhaf duygu gittikçe coştu ve 1914 yılının sonlarına doğru delikanlıyı aynı yerde bir kere daha görebildi. Düşünceli bir tavırla ağaca dayanmış, fütursuzca ona bakıyordu.

Aradan bir sene geçmiş olmasına rağmen hiç değişmemişti, yalnız sırtındaki elbise geçen seneki gibi kahverengi değil, lâciverti ve nişanlanmağa giden erkekler gibi giyinmişti.

Marie hislerini yenemedi ve bu defa içeri kaçmıyarak o tarafa arkasını dönüp oturdu, fakat onun durmadan kendisine baktığını garip bir sezişle anlıyordu.

Belki de Georges Gouverlon bir kaç dakikaya kadar gelip onunla konuşacaktı. Birbirlerine ne söyleyebileceklerdi? Çocukluklarındanberi komşuydular ve şimdi de sevişiyorlardı... Kız bundan hiç şüphe etmiyordu.

Gün farkına varmadan sona ermişti bile. Ancak akşam geç vakit annesi geldiği zaman saatin kaç olduğunu hatırlayabildi. Hava da artık iyice kararmıştı. Sevgilisine gözleriyle veda ederek odasına çekildi.

İki gün sonra Georges Gouverlon'un hasta olduğu halde askere yazıldığını duydu. Aradan üç ay geçince de adamın öldüğünü haber aldı.

Annesi ve babası artık iyice takat-

sız düşmüşler ve mali vaziyetleri çok bozulmuştu. Kız onları geçindirmek için bir işe girmeyi memnuniyetle kabul etti, çünkü bu suretle hiç olmazsa acıklı macerasını daha az düşünmek imkânını bulacaktı. Kendisine siyah elbiseler dikti, hatıra defterini kapadı ve aynasına küstü. Genç yaşta ihtiyarlıyan insanlara dönmüştü.

Nihayet annesi ve babası onu yalnız bırakarak dünyaya gözlerini yumdular. O sırada Gouverlon'ların evinin de altı çocuklu bir aileye satıldığını işitti. Çok geçmeden hem ruhen, hem de bedenen çok yorgun olan ve bu haberi duyunca kendisini maziye bağlayan son ümit ipliğinin de koptuğunu hisseden Marie hastalandı ve kısa bir zaman sonra da öldü.

Gouverlon'ların evine yeni gelenler o gün temizlik ve tamir işleriyle meşgul idiler. Bir aralık bahçedeki ambarın içinde ne olduğunu merak ederek o tarafa doğru koşan çocuklar öyle çok gürültü etmeğe başladılar ki babalarının da merakını mucip oldu ve adam haykırırların sebebini öğrenmek için yanlarına doğru yürüdü.

«Siz hiç bağırmadan iş göremez misiniz. Yeni komşularımız daha gelir gelmez ne mal olduğumuzu öğrensinler mi istiyorsunuz?»

«Fakat baba, bak biz ne bulduk!»

Balmumundan yapılmış genç ve yakışıklı bir mankeni gösteriyorlardı. Bu, düşünceli yüzlü, iri siyah gözlü, yumuşak ve düz saçlı, iyi dikilmiş eski biçim bir elbise giymiş bir adamdı ve tipik canlı gibiydi.

«İyi ama, onu gürültü etmeden seyre demiyor musunu? Monsieur Gouverlon terziydi ve bu mankeni evine getirmişti. Bahçıvan bana kiraz ağaçlarına üşüşen kuşları ürkütüp kaçırmak için bunu kullandıklarını söyledi. İnşallah bizim de işimize yarar. Haydi bakalım, şimdi onu kırmadan yerine bırakın.»

Soygun

Nakleden: Leylâ BEKEM

Paris'teki Rue de la Plaix sokağının meşhur kuyumcularından biri olan James Legrange, şimal ekspresinin bir kompartimanında tek başına oturmuş pencereden dışarıyı, istasyonda koşuşanları seyretiliyordu. Trenin kalkmasına pek az kalmıştı. Yakında Nis'in o karanlık ve sevimsiz istasyonunu arkalarında bırakarak o güzelim Parise kavuşacaklardı. James, Nis'te İtalyan güzeli ile yaptığı kârlı alış veriş veriş düşündükçe çocuk gibi ellerini çırpacağı geliyordu. İsmi kendisine meçhul olan fakat İtalyan olduğu söylenen o genç güzel kadının Pokerde yutulunca tekmi kıymetli mücevherlerini satmağa mecbur kalmıştı. Zaten Nis ve Monte Karlo gibi şehirler, James için daima kârı bol birer mücevher pazarı olurdu. Açık göz James, bu sefer de eline geçen fırsattan adamakıllı istifade etmesini bilmişti. O kıymetli mücevherler şimdi timsah derisinden küçük bir bavulda, oturduğu kanapenin üzerindeki filede duruyorlardı. James başını kaldırıp bavula baktı. «Ne iyi etmişti de dün kalkıp Nis'e gelmişti.»

Tren hareketi geçerken bir sigara içmek için kompartimandan koridora çıktı. Tam o sırada iki kompartiman öteye genç bir kadın çarçabuk girip arkasından hızla kapıyı kapattı. Yüzü kâh bir tülle örtülü idi ama James derhal tanıdı. Bu kadın, Ruhl otelinde pokerde kaybeden İtalyan güzeliydi. Mücevherlerini satarak elde ettiği parayla kumara devam etmeyip Nis'ten ayrılması, artık akıldığını gösteriyordu. James, duvara dayanıp genç kadının tekrar kompartimandan çıkmasını bekledi. Aradan yarım saat ya geçmişti, ya geçmemişti ki İtalyan güzeli koridorda belirdi. O da James'i derhal tanıdı ve ta saçlarının dipleri ne kadar kızardı. James pencerenin camına akseden keskin hatlı profiline bir baktı sonra kendinden emin bir tavırla genç kadına doğru yürüdü. İ-

ki samimi dost gibi el sıkıştılar. James daha şimdiden muvaffak olacağına muhakkak gözle bakıyordu. Genç kadının bir zaman için Pariste kalacağını ve ancak kendine geldikten sonra Roma'ya döneceğini, gözlerini süzerek ve tatlı bir sesle anlattı. Tren Cannes'a vardığı zaman iyice ahbab olmuşlardı. Kırk yıllık iki samimi dost gibi gü-lüp konuşuyorlardı. James, genç kadına kendisini tanıttı, ismini söylemesini rica etti. Nis'te iken adını gizlemesinde haklıydı fakat artık buna lüzum kalmış mıydı? James genç kadına Marsilyaya genceye kadar yalvardı. Fakat bütün bunların boşla çıktığını görünce sinirlendi ve: «Müsaade ederseniz ben kendimi size tanıtayım. Kuyumcu Marineau. Herhalde otelde de işitmişsinizdir» dedi. James ihtiyar kuyumcunun ismini neden kendisine mal ettiğini pek bilmiyordu. Fakat ne zararı vardı. Marineau ile can ciğer arkadaşlardı. Marineau bu ufak şakaya kızmazdı herhalde. Mademki genç kadın ismini söylemekte tereddüt ediyordu, James de adını gizli tutacaktı. Saklambaç oynamacaklardı işte. Bu herhalde pek zevkli ve enteresan olacaktı. Fakat James'in kızgınlığı pek çabuk geçti. Lyon'a varırlarken genç kadını şampanya içmeğe davet etti. Trende barın önünde o uzun, yüksek iskemlelerde otururlarken James'in gözleri genç kadının sinirli bir hareketle ileri geri salladığı ufak ayaklarına, ince bileklerine takıldı. Tren Maçon'a varırken yedi numaralı kompartimanın kapısı sessizce kapandı ve beş numaralı kompartimanın lambası, içerde sönüştü. Kimse olmadığa için ta Parise kadar yanık kaldı.

Ertesi sabah tren Paris'e vardı. Zaman genç kadın James'e son bir öpücük vererek tren den atladi ve hızlı

hızlı yürüyerek gözden kayboldu. James, dalgın, bir müddet genç kadını gözleri ile takip etti. Sonra üstünü başını düzeltti. Tam kapıdan çıkarken elini bavulu almak için fileye doğru uzattı fakat uzatması ile geri çekmesi bir oldu. Gözleri fal taşı kadar açıldı. Bavulun yerinde yeller esiyordu. Birdenbire ne yapacağını şaşırdı. Trenden inip genç kadının biraz evvel gözden kaybolduğu istikamete doğru koşmayı düşündü. Fakat bunun bir fayda vermeyeceğini, polise haber verse geceki macerasından dolayı başına epey dert gelebileceğini biliyordu. Çaresiz boynunu büyük tren den indirdi. Bir taksiye atlayıp doğru dükkânına vardı. İki elini başının arasına aldı, yazıhanesinin önündeki maroken koltuğa bürülüp oturdu. James'in adamları, patronun bu vaziyetine manâ veremez oldular. Patronu neşeli ve güler yüzlü görmeğe alıştılar. James o kadar sinirli idi ki kendisine bir müşterinin geldiğini haber verdikleri zaman bile yerinden zorla ve istemiye istemiye doğrulup kalktı, kapıya doğru yürüdü. Tam tokmağı çevirmek üzereyken içerden o meçhul İtalyan güzelinin sesini duydu, «Mösyö Legrange ile görüşmek istiyorum. Kendisini bana Paris'in en meşhur kuyumcusu olarak tavsiye ettiler. Mücevherlerimin alâka çekeceğinden eminim.»

James yavaşça kapıyı açtı. Eğilip hörmetkârane bir tavrıyla genç kadını selâmladıktan sonra, «Evet hanımefendi. Hakınız var.» dedi. Genç kadının yüzünde renk namına birşey kalmamıştı. Mücevher dolu timsah derisinden küçük bavul elinden düştü. «Marineau» diye bir çığlık attı ve daha James kendini toparlamadan hızla geri dönüp sokağa fırladı, kalabalığın arasında kayboldu.

James, bavulu yerden kaldırırken düşündü: «Arada bir Marineau ismini kullanmak, hiç de fena olmayacak!»

GİZLİ VAZİFE!

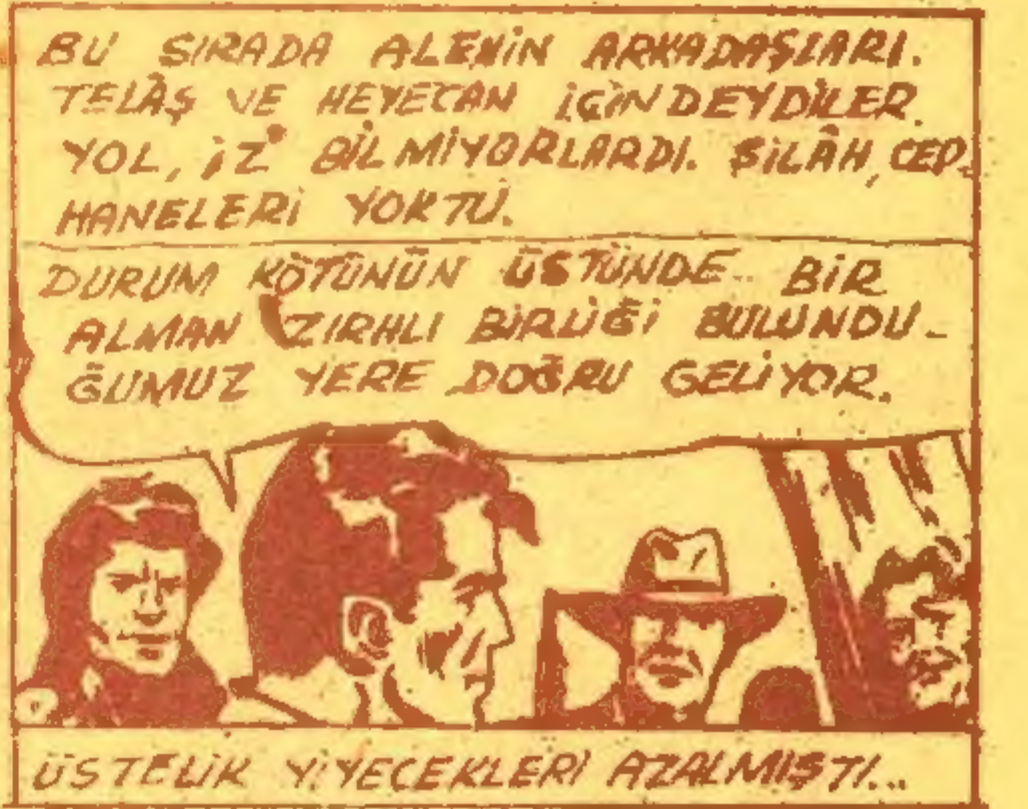
ZIRLI BİRLİĞİN KOMUTANI
YERE ATLADI. KEŞİF
YAPACAKTI.

86

BU ORMANI TUTARSAK
İLERLEYEN DÜŞMANIN ÖN
CÜLERİNİ KARŞILAR VE
DURDURABİLİRİZ

EYVAH! BİZİM
ÇOCUKLAR HA
PI YUTACAK...

BU SIRADA ALENİN ARKADAŞLARI.
TELÂŞ VE HEYETAN İÇİNDEYDİLER.
YOL, İZ BİLMİYORLARDI. SİLÂH, CEP
HANELERİ YOKTU.

DURUM KÖTÜNÜN ÜSTÜNDE. BİR
ALMAN ZIRLI BİRLİĞİ BULUNDU.
GÜMÜZ YERE DOĞRU GELİYOR.

ÜSTELİK YİYECEKLERİ AZALMIŞTI...

SİZE BİR NA...
SİHATTA BULU
NAYIM MI? HE
MEN BURAYI TERK
EDELİM BİZİ GÖ
RÜLERSE ÇİĞ ÇİĞ
YERLER...

BENİ DİNLEYİN. SİZE
BURADA BEKLEMENİZİ
BEN SÖYLEDİM. İHTİYARIM
HAKKI VAR ARTIK GİT.
MELİYİZ.

SEN DE HAKLISIN. YOL BİL
MİYORUZ. BEN BİR KE
ŞİF YAPAYIM YOLU ÖĞ
RENEYİM.

HAYIR.. HAYIR.. SİZ HAZIR
LANIN BEN ŞİMDİ DÖ
NERİM.

MİŞELİN HENÜZ BİRKAÇ YÜZ ADIM
KİM VAR ORADA?

KOMUTANIM SİZE
NASIL YARDIM
EDEBİLİRİM

BU YOL NE
REĞİDER

AA KOMUTANIM.. DOSDOĞRU
RUS ÖNKÜLERİNİN KARŞISI.
NA.. ÖNKÜLERİNDEN GÖRÜNME
DEN GÜÇ
KAÇTIM.

RUS ÖLDÜRLERİNE
EMİN MİSİN?

MİŞELİN HAYRET VE ŞAŞKİNLIKLA SÖZÜNE
İNANAN ALMAN SUBAYINA BAKAKALDI.
AKLINI OYNATMIŞ BİR LAFIMA
KANDI.. EMİR VERİYOR..

ZIRLI BİRLİK HENÜZ UZAKLAŞ
MIŞTI Kİ..

İMDATT!

FAKAT KARŞISINDA ALENİNİ GÖRÜNKE

SEVGİLİM.. SENİ SAĞ VE
SİHATTE GÖRDÜĞÜME
BİSEN NE KADAR
MENNUN OLDUM

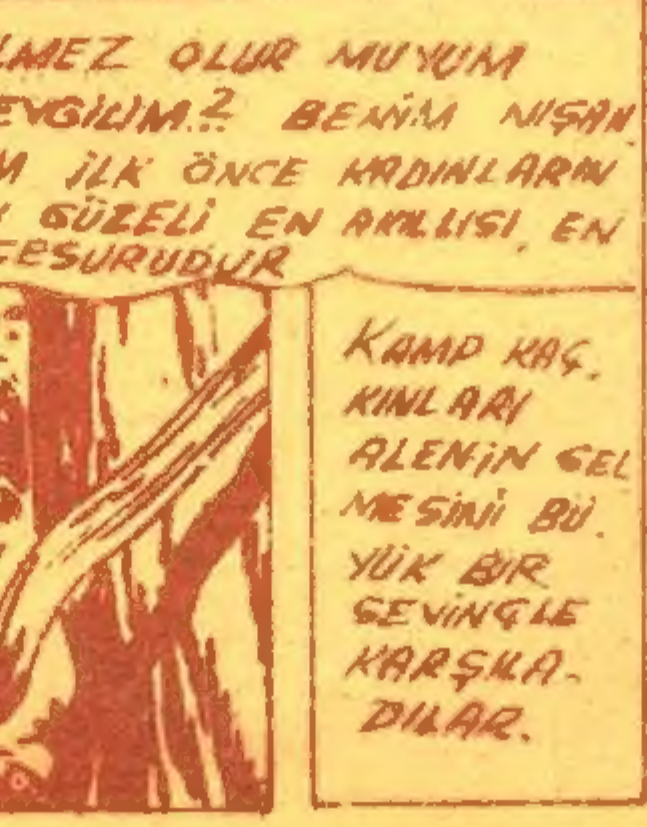
ŞÜKR ALLA.
NA.. ANNEM.
DEN NE
HABER?

TABİİ KURTUL
DU.. ONA BİR
ŞEY OLSAYDI
BEN YAŞAY
MAZDİM

BU ZIRLI BİRLİĞİN
ORTASINDA NE YA
PIYORDUN NİŞE
LİN?

YOL GÖSTERİYORDUM
SEVGİLİM. TABİİ TERS
BİR YOL.. MİŞELİNİN
BİLMEZ MİSİN İYİ
İŞ KARIŞTIRIR..

BİLMEZ OLUR MUYUM
SEVGİLİM? BENİM NİŞAN
LİM İLK ÖNCE KADINLARIN
EN GÜZELİ EN AKLIISI, EN
CESURUDUR

KAMP KAÇ
KINLARI
ALENİN GEL
MESİNİ BÜ
YÜK BİR
SEVİNÇLE
KARŞILA
DILAR.

ARKASI VAR

86

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

22

ARKALARINDAKİ CANAVARDAN KACMAK BİR KABUSU ANDIRIYOR. ONLAR BİR TEPEDEDEN AŞAĞI KOSARLARKEN BİR ÇOCUK MEYDANA ÇIKIYOR. YABANCI DİLLE BİR ŞEYLER SÖYLÜYOR..

SONRA UFAÇIK BİR SOPYLA CANAVARA VURUYOR.. KOCA EJDERHANIN, BİR KÖPEK YAVRUSU GİBİ SINDIGINI GÖREN SİHİRBAZ İLE APTULLAH HAYRET İÇİNDE KALİYORLAR.

ÇOCUĞUN CANAVARIN SIRTINA BİNİP UZAKLASTIĞINI GÖRÜNCE BÜSBÜTÜN SAŞIRIYORLAR. APTULLAH GÖZLERİNİ UĞUŞTURARAK: "İYİ Kİ SİZDE VARSINIZ DA BUNLARI GÖRÜYORSUNUZ..."

AKILLARA DURGUNLUK VEREN BİR TAS OCAĞINA İNİYORLAR. KOSKOCA ELMAS, ZÜMRÜT VE BAŞLICA MÜCEVHER TAÇÇALARI ORTALIKTADIR. MANDRAKE "ŞEHİR KURARLARKEN BURADAN TAS ALMIŞLAR GALİBA" DİYOR.

"SU MÜCEVHERLERİN BÜYÜKLÜĞÜNE BAK!", FAKAT APTULLAH MÜCEVHERLİ ŞEHRE, ŞEHİRİN EN YÜKSEK KULESİNİN ÜZERİNDEKİ DEV MÜCEVHERLERDEN SAÇILAN GARİP IŞIK ŞUAINA BAKMAKTADIR.

GÖZLERİNİ IŞIKTAN AYIRAMIYAN APTULLAH ANSİZİN İPNOTİZE EDİLMİŞ GİBİ KASKATI KESİLİR. MANDRAKE "SUNA DA BAK!", DER. FAKAT APTULLAH, ONU DUYMAYARAK ESRARENGİZ IŞIĞA DOĞRU İLERLEMEDİR.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

DOKTOR MELZERİN KLİNİĞİNE
GİDERKEN UBALDO HEP O ESKİ
HATIRAYI YAŞAMAKTA DEVAM EDER.

LAVALLIK!...
NASIL AĞLIYORDU.
BEN HİÇBİR ŞEYİN
FARKINDA DEĞİLDİM.

ÇOCUĞU NASIL SUSTURACAĞINI BİLEMİYORDU.
NİHAyet ÇOCUK "ANNE!" DİYE AĞLAMAYA BAŞ-
LADI.

ANNE!
ANNE!...

TUHAf SEY.. BİR ŞEYİ YOK AMA
AĞLAMAKTA DEVAM EDİYOR. SA-
KİN DAHİLİ BİR ŞEY OLMASIN?

Bu DÜŞÜNCEYE DALMIŞKEN BİRDENBİRE
KOLUNDA KÜÇÜK BİR EL HİSSETTİ.

DAYI..DAYI!
NEREDESİN?

BURADAYIM YAVRUM..
BENİ TANIMIYOR MUSUN?

BİRDENBİRE İÇİNE BİR ŞÜPHE DÜŞTÜ.
ELİNİ ÇOCUĞUN GÖZÜNÜN ÖNÜNE
GÖTÜRDÜ.

ALLAHIM! GALİBA
GÖRMÜYÖR! MAKİ-
MAYEN SÖYLE YAV-
RUM.. BENİ GÖR-
MÜYÖR MUSUN?

HAYIR
DAYI SENİ
GÖRMÜYÖRÜM..
BİRŞEY
GÖRMİ-
YÖRÜM..

UBALDO
OTOMOBİLİ DUR-
DURDU. SORUSU-
NU TEKRARLADI.
ÇOCUK HİÇKİRA-
RAK CEVAP VERDİ.

UBALDO DEHŞET İÇİNDE HAYKIRDI

KÖR OLMUŞ! KÖR OLMUŞ!
BAŞINI YERE YURDU VE KÖR
OLDU... ALLAHIM NE YAPTIM
BEN.2

BU HADİSEYİ ÇOK
FECİ GÜNLER TA-
KİP ETTİ. HELEN'E
YALAN SÖYLEDİLER
ÇOCUĞUN BRONŞİT
OLDUĞU HABERİNİ
VERDİLER. GÖYA
TEDAVİ İÇİN DAĞDA,
Kİ SANATORYUMA
YATIRMIŞLARDI..

BEN ONUN ANNESİYİM. BANA HABER
VERMEDEN GÖTÜRMELEMELİYDİLER. HİÇ
OLMAZSA ONU BİR KERE DAHA ÖP-
MELİYDİM.

HAKKINIZ VAR GRANDÜSES..
ÇOK ZAYIF OLDUĞUNUZ İÇİN
SİZİ MÜTEESSİR ETMEK
İSTEMEDİLER.

16/2

HALBUKİ ÇOCUK HİZMETÇİLERİN YARDIMIYLA YUKARIDAKİ
ODALARDAN BİRİNE YATIRILMIŞTI.

BU SARGI BENİ
RAMATSIZ EDİYOR
BEN GÖRMEK İS-
TİYORUM..

DAHA SONRA YAVRUM.. SEN USLU DUR
BEN SENİ İYİ
EDECEĞİM..

İHTİYAR MELZER HER TÜRLÜ MUAYENEYİ YAP-
NE LÂZIMSÂ MIŞTI.

NE DİYECEĞİMİ ŞAŞIRDIM.
BÜTÜN ÂZÂ NORMAL
VE SAĞLAM..

YAPALIM. KONSÜLTAS-
YON LÂZIMSÂ DOKTOR
LARI UÇAKLA GETİRİ-
RİM..

GÜNLER GEÇİYOR. FAKAT ÇOCUKTA ÇOCUKTA İYİLİK
ALÂMETİ YOK... BU ARADA ANNESİ ÇOCUĞUNU GÖRMEK
İSTEDİ.

ONU ZORLA YANIMDAN
ALIP GÖTÜRDÜNÜZ.
KİMBİLİR ZAVALLI YAV.
RUM NASIL ANNE-
SİNİ ARIYOR.
DUR?

CEŞUR
VE SABIRLI
OLUNUZ. YA.
KINDA GELE-
CEK.

BU FACİADAN KENDİSİNİ SORUNLU TUTAN UBALDO
UYKUSUZ GECELER GEÇİRİYORDU.

HEP KABAHAT BENDE
GAZETE OKUMAMALIY-
DIM. ONU BİR DAKİKA
BİLE GÖZÜMDEN A.
YIRMAMALIYDIM..

86/2

ARKASI VAR

AYRILIK GECESESİ

Aşk ve Macera Romanı: 11

Yazan: Kemalettin Tuğcu

O nun kederle, telâşla ne hale geldiğini anlayan yengem:

— Sadri Bey, aklını başına al, onlara bir şey olmamış, dedi. Senin bir tarafına incek. Otur bir tarafa.

Seher Nigârla meşgul oluyordu. O inleye inleye yeniden gözlerini açtı. Etrafına fersiz gözleriyle baktı. Gözleri bana da illişt. Amcam yeniden ağladı ve nihayet sedirin üstüne uzandı. Üstünü örttüler.

Pisirlen çayı içtik. Odalarımıza çekildik. O gece bütün vücudum ateş gibi yandı. Epeyce soğuk almıştım. Ertesi sabah her tarafım kırılıyordu.

Yatağımdan güçlükle kalktım. Nigâr da hastalanmış. Fakat o akşama kadar yatmakla iyileşti. Benim ateşim yükseldi. Çok fena öksürüyordum. Yattığım yerde, derin bir uyuşukluk içinde hep o kocaman barakayı ve Nigârla birbirimize sarılışımızı görüyordum.

İkinci gün Bursadan bir doktor geldi. Bana iyice baktı. Bir hafta kadar yataktan kalkamayacağımı söyledi. Birtakım ilaçlar verdi.

Bir soğuk algınlığı için amcamın masrafa girmesini istemiyordum. Fakat adamağız o büyük heyecan ve yorgunluk üstüne durmadan benimle uğraşiyor, üstelik güleriyüzü ve şen bulunmağa gayret ediyordu.

Nigâr bir iki defa odama geldi. Seher daima yanımda bulunduğu için uzakça bir yere oturarak konuştum.

Ben gözlerimi ona dikiyor, gözlerine, dudaklarına bakıyor, gülümsüyordum. Onun yüzü daima renksizdi. Yanaklarındaki o canlı ve sevimli renk uçmuştu. Güzel gözlerinin etrafında da bir kızılığın dalresi vardı.

Kaçıncı gece olduğunu iyi hatırlamıyorum. Küçük bir gürültü üstüne gözlerimi açmıştım. Nigâr odadaydı. Ayakta, Seherle konuşuyordu. Seher odadan çıktı. Nigâr ayaklarının ucuna basarak yatağına yaklaştı. Gece lâmbasının hafif ışığı altında, kirpiklerimin aralığından gözlerini gördüm. Gözleri yaşlarla örtülüydü.

Eğildi, eğildi, nefesi yüzümde dolardı ve dudaklarını birkaç defa ağzıma dokundurduktan sonra birden kendisini geriye attı. Elleri yüzüne kapalı ve sessiz hıçkırıklarla omuzları sarsılarak odadan çıktı.

Sevmek ve sevilmek ne tatlı şey. Nigâr beni seviyor, Nigâr beni öpüyor, Nigâr ıstırap çekiyor. Fakat ben ona bütün acılarını ıttırmıyordum. Onu mesut edeceğim.

— 9 —

Genç kız içeriye girdi. Kendisini karşılayan subaya:

— Okudunuz mu? dedi.

— Okudum Seher. Fakat bunda bizi birbirimizden ayıran bir sebep bulamadım.

Gözleri dopdolu bulunan genç kız:

— Amcazadem Ekrem defter'ne ancak bu kadarını yazmıştı, dedi. Üst tarafını size ben anlatacağım.

— Fakat ne var Allahaskına. Bir yıldan beri nişanlıyız. İstanbul

la giderken seni görmeden geçemedim. Senin de ilk sözün bana «Evet, bizi nişanladılar, fakat sizin beni beğeneceğinizden ve benim sizinle evleneceğimden ümidim yok» dedin. Önce resmini görmüştüm Seher. Babamın bana yolladığı bu resim bana pek munis geldi. Derhal muvafakat cevabını yazdım. Arası çok geçmeden bana nişan yüzüğünü yolladılar. Askerlik hayatımda bu benim için bir saadet muskası oldu.

Bir hafta kadar misafir kalacak olan nişanlı için küçük oda döşenmiş, yepyeni eşya getirilmişti.

Yedeksubaylığını bitirdikten sonra İstanbul döerken Nilüfer çiftliğine uğrayan Samim sabahın bu erken saatinde, misafirlüğün üçüncü günü pek üzgün bir haldeydi.

— Sizi aldatmak istemiyorum Bay Samim, dedi.

Gözleri dopdolu bulunan genç kız, yüzünde metin bir eda, bakışlarında bir inat fakat sesinde titrek bir yalınlıkla konuşuyordu:

— Sizi aldatmak istemiyorum Bay Samim.

Genç subay, birkaç gün daha arkasında misafir olan asker elbiseleri içinde dimdik duruyor ve metin bulunmak istiyordu:

— Ne bakımdan beni aldatmak istemiyorsunuz?

— Ben sizi mesut edecek bir kız değilim. Buna ehliyetim yok.

— Ben sizi beğendim Seher Hanım. Ben sizi idealime uygun bir tip olarak görüyorum. Yalnız ben değil, babam da beğenmiştir. Biliyorsunuz ki bu nişan onun isteğiyle olmuştur. Babanızla evimle misafir olduğunuz o bir hafta içinde sizin bütün inceliklerinizi, bütün güzellerinizi sezen babam «İşte senin aradığın ve benim sana aradığım kız» demişti. Ben de «Sizin ve benim pek beğendiğimiz bu kıza kaçırmıyalım» dedim. Bir iki gün

sonra bana bir nişan yüzüğü geldi. Evet, beni çok iyi bilen babam kendisiyle yuva kurabileceğim ve ömrümün sonuna kadar sevebileceğim eşi bulmuştu. O zamana kadar benim için bir büyük üzüntü olan evlenme meselesini halletmiştik. Esasen evlenmek için askerliğimin bitmesini bekliyordum.

Seher pencerenin önüne yerleştirilen sedirin bir köşesine illişt. Acı bir gülümseme ile:

— Oturunuz Bay Samim, dedi. Benim gibi bedbaht bir kıza dinleyiniz.

Genç subay oturdu. Yaşadığı muhitte bir başka memleketin çiçeği gibi yetişmiş olan genç kıza baktı:

— Bedbaht demeyiniz, dedi. Mesut ve hain bir kıza.

— Öyle değilim Bay Samim. An-

zı tophiyarak ve sesini indirerek sordu:

— Bir başka sevdiğiniz mi var Bayan Seher? Benden önce görüşüp tanışmış ve kendisini sevmiş, ona söz vermiş olabilirsiniz. Bu beni üzer, fakat nihayet aramızdaki bu hayatî çekişme derhal sona erer.

— Kimseyi sevmiş değilim. Sizden önce kimseyi sevmedim Bay Samim.

— Peki benden sonra? Bu da mümkün.

— Hayatta erkek olarak yalnız bir kişiyi sevdim Bay Samim. İstemiyerek, elimde olmayarak, yalnız onun tatlı mektuplarına kanarak, çırpınarak, ağlayarak bir tek kişiyi sevdim.

— Kim bu bahtiyar erkek?

— Sızsınız Bay Samim.

Genç subay genç kızın b. leklerine atıldı. Onları kuvvetli pençeleri arasında sımsıkı tutarak yüzünü ona doğru uzattı:

— Seher, Seher. Her şeyden önce niçin bana bunu söylemedin, niçin beni üzdün?

Seher başını bir tarafa çarpıtarak:

— Bırakınız ellerimi Bay Samim, dedi. Siz bir erkeksiniz. Bir başka kız size beni derhal unutturacaktır. Siz size muti olacak ve size koşacak olan genç kıza sevecek ve onunla yuva kuracaksınız.

Samim bol bol akan gözyaşları karşısında şaşaladı:

— Ne oluyorsunuz, Allahaskına bana hemen anlatınız.

Kendisini toplamağa çalışan Seher:

— Anlatacağım, dedi. Kahvaltıdan sonra size çiftliği gezdireceğim. Hem dolaşırız hem anlatırım.

— Fakat niçin bu kadar ağlıyorsunuz?

— Çünkü bedbahtım.

— 10 —

O gün pazardı. Güzel bir sonbahar günü. Henüz yapraklar yerinde ve hava sıcak. Kahvaltı için müstakbel damadını bekleyen Bay Sadri kalabalık bir meze sofrası gibi donatılmış masa başında sabırsızlanıyordu.

Evin saadet havasını ihlâl etmek istemiyen Seher, nişanlısının teklifini kabul etti ve onunla elele tutuşarak merdivenleri indi. Küçük sofada onun elini kuvvetle sıkarak Samim içini çekti ve odaya girdi.

Son iki yıl işleri çok iyi giden Nilüfer çiftliği sahibi eski bir öğretmen olan arkadaşının bu genç ve güzel oğlunu kendi oğlu gibi seviyordu.

Kahvaltı sırasında Seher:

— Baba, Bay Samim çiftliği gezmek istiyor, diye bahsli açmıştı. Bay Samim:

— Evet, dedi. Seher bana delâlet ederse biraz dolaşmak istiyorum.

Sadri bey karısına bakıp hafifçe göz kırparak:

— Elbette, dedi. Siz gencsiniz. Açık hava size lazımdır. Gezin, dolaşın. fakat pek uzaklaşmayın. Burarlarda sonbahar netameleridir. Yine bir kasırga çıkarsa fena halde yakalar sizi.

— Elbette, dedi. Siz gencsiniz.

Açık hava size lazımdır. Gezin, dolaşın. fakat pek uzaklaşmayın. Burarlarda sonbahar netameleridir. Yine bir kasırga çıkarsa fena halde yakalar sizi.

(Arkası var)

BİR UŞAK BU SİRADA İÇERİ GİRDİ
AMİRAL MAJESTENİZLE GÖRÜŞ
MEK İSTİYOR..

BUYURSUN..

ANCAK İKİ DAKİKALIK VAKTİM VAR
MAJESTE HADDİM OLMİYARAK
SİZE UFAK BİR HEDİYE VER
MEK İSTİYORUM.

YALNIZ KALDIĞINIZ ZAMAN
ONA İYİCE BAKIN
ACAİP
BİR RİCA..

ADALAR KRALİÇESİ

VARGOYU DAİMA YANINIZDA BU
LUNDURUN.. AMİRALDEN KRALİÇE
NİN MÜCEVHERLERİNİ GÖSTERMESİ
Nİ İSTEYİN.

FAKAT SEN RA-
MON.. NEDEN ?

BİR YILDIRIM GİBİ GİTTİ. ACABA
BANA NE DEMEK İSTEDİ. YALNIZ KAL
DIĞIM ZAMAN NEDEN BU TABAĞA
BAKMALIYMIŞIM.

ATMACA REİS DIŞARI ÇIKARKEN AMİ-
RALE RAŞTADI. YERLERE KADAR EĞİLEREK
SELAM VERDİ

KRALLA KONUŞMAK İSTE-
YEN OLDU MU HIÇ? HEY
YALNIZ MIYDI ?

AKŞAMDANBERİ BENDEN
BAŞKA KİMSEYİ GÖRMEDİ

AMİRAL KRALIN YANINA GİRDİ
HAŞMETMEAP UŞAĞINIZ SAHHATİNİ
ZİN İYİ OLDUĞUNU SÖYLEDİ. PEK
ÇOK MEMNUN OLDUM..

O KADAR İYİYİM Kİ AZ
SONRA SİZİNLE BERABER
GELP HAZİNEKİN KASALARINA
BAKACAĞIM.

AMİRAL ŞAŞIRDI.
BU NE ACAİP ARZU HAŞMETMEAP

GÖZLERİNİ MÜCEVHERATLA
KANAŞTIRMAMIN RUHUNU FE
RAHLATACAĞINI DÜŞÜN-
DÜM.

MAJESTE, VAKİT GEÇ OLDU KA-
SALAR KADANDI. HAZİNEDAR YATTI
ARZUNUZU YARIN YERİNE GETİRELİMİ

PEKİLÂ.. UYKUM HIÇ YOK..
BARI BANA VARGO YU GÖN-
DER DE ARKADAŞLIK YAPSIN

HAŞMETMEAP VARGO L'MANDA
ŞÜPHELİ ŞAHİSLARLA TEMAS ETTİ
TEVKİF ETTİRDİM. SORGUYA GEKECE-
GİM

SEN ONU BANA GÖNDER
BEN SORGUYA GEKECEM

KRALIN KİMSEYİ GÖRMEYİŞ
OLMASINA İMKÂN YOK O KADAR
DEĞİŞMİŞ Kİ MUHAKKAK O ME'LÜV
HERİF BURAYA GİRMEŞTİR

BU SİRADA JOFRE KÖŞKTE BİR AŞA-
ĞI BEŞ YUKARI DOLAŞMAYTAYDI.

BU BEKÇİLİK HIÇ HOŞUMA GİT-
MİYOR.. HEM DE SİNİRLERİMİ BO-
ZUYOR

İş Başa Düşükçe

Yazan: M. YAMAN

Kahveden içeriye saygısızca girdi. Koşmuş gibi soluyordu. Etrafına göyle bir bakındı ve yüzünü buruşturarak :

— Tuh be, dedi. Adam yerine kocanek bir kişi yok içeride.

Kahveciye de haykırdı :

— Ulan sapı silik, nerede bizim arkadaşlar?

Kahveci sıkıntı ile :

— Gelmediler daha, dedi.

— Bana bir kahve yap. Başlarım şimdi sülâlen.

Bir iskemle aldı, dirseklerini taş masaya dayadı. Kendi hallerinde oturup kahve içen ve gazete okuyanlara pis pis baktı.

Halinden belâhının biri olduğu anlaşıyordu. Zaten bakışlarında meymanet yoktu. Uzaktan uzağa tanıdığı birisi bile, çekinerek aşinalık etmek zorunda kaldı :

— Hayrola Kâzım, nereden böyle? Konuşacak birisini bulduğun için sevindi :

— Sen misin Rüştü âbimiz. Kusura bakma, seni görmedim de burada adam yok diye hayıflandım.

Rüştü öteki müşterilerden utanarak :

— Herkes adamdır oğlum, dedi. Öyle deme. Zaten adamın adamlığı içindedir. Tıpkı kapalı kutu gibi.

Fakat Kâzım gevşemedi :

— Sen ne diyorsun be, dedi. Adam dediğin erkek olur. Her pantol giyene de erkek diye bakma. Yüzünden belli etmeli kendisini. Gelgelelim ortalığı bir alay pısrık burumş. Karı sözüyle oturup kalkar, üç kurusun önüne bakmakla vakit geçirirler. İnsan dediğin biraz da erkek olmalı.

yumruğu dolabın kapağını sıyırdım, bir kakma da kocakarının göğsüne, yallah dışarıya. Ulan bakmıyacaktı da beni ne diye doğurdular be? Arkamdan başladı ağlamağa. İçip başına dert açacak-sın diyor. Yediği yumruğu düşünmeden bana akıl öğretiyor enayi.

Rüştü yatırmak istedi :

— Canım, ne olsa anandır. Daha yeni kavuştunuz. Altı sene yattın, seni hapisanedekeyken parasız bırakmadı.

Kâzımın gözleri doldu :

— Ulan inkâr mı ettik. Sen beni nankör mü çıkarmak istiyorsun yani? Burada seni insan gördük de konuştuk. Meğer sen de buradaki ineklerden biriymişsin.

Zayıf ve sinirli adam yine döndü baktı. Kâzım büsbütün içerledi :

— Ne bakıyorsun ulan. Ziftlensene kahveni. Bir tokat yersen yarısı boşa gider, boşa gittiğine de yanmam, seni adam yerine koyarlar da içeriye gireriz.

Zayıf adam :

— Ben de adam yerine girerim bazı bazı, dedi.

Kâzım şaşı. Sandalyeden kalkarak sordu :

— Ne zaman adam yerine girersin ulan, mahkemede mi? İmansız!

Zayıf adam gülümsedi :

— İş başa düşükçe. Yani senin gibi, cemîetin bünyesinde bir mikrop, bir

kanser halinde yaşayanlara rasladıkça.

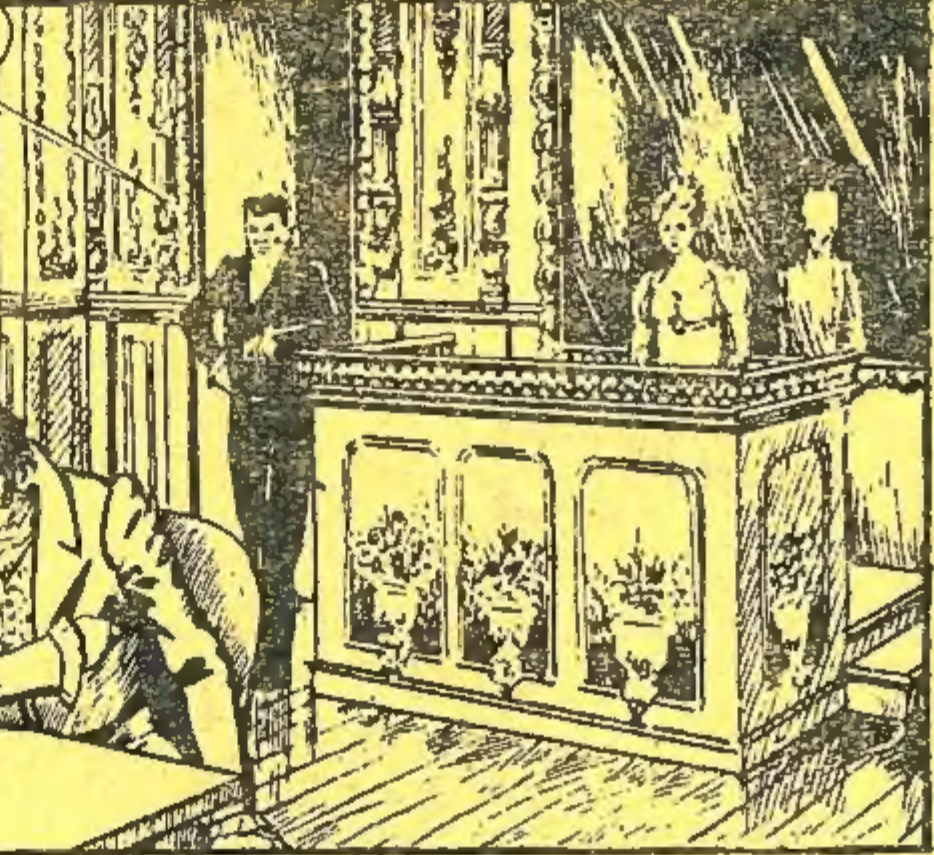
Kâzımın dişleri arasından korkunç bir küfür çıktı. Olduğu yerden fırladı. Fakat zayıf adam onu bir çeğişte altına almış, ap açık avucu ile kaba etlerine vurmağa başlamıştı :

— Ben senin efkârını dağıtayım bari. Bir daha ipini koparmış köpek gibi etrafa salıyayın. Dinsizin hakkından imansız gelir.

MONTÉ KRİSTO'NUN ESRARİ

FRANSUA BÜYÜK BİR KAHVE AÇAN LUPYAN'IN YANINA GARDON OLARAK GİRDİ. NE LUPYAN NE KASA DA OTURAN ESKİ NİŞANLISI MARGRİT FRAN SUAYI TANIYAMADILAR. ESKİ DOSTLARI SOLARİ İLE SÖBAR HÂLA DOMINO OYNAMAK İŞİ GELİYORLARDI.

PROSPER ADINI ALAN ALAN FRAN SUA AZ ZAMANDA KAHVEHANENİN İYİ BİR YAR DİNCİSİ OLDU FAKAT

— Bakıyorum sen efkârlısın bugün.

— Eyvallah âbi. Birgaye canım sıkıldı. Parka gittim, efkâr dağıtmağa kalktım. Baktım bir oğlan yanına paçoğunu almış dalga geçiyor. «Ulan dedim, burası senin bildiğin yer değil. Bırak kızı da bas bakayım.» Kafa tutacak oldu. Burnuna sokuldum, şöyle bir kafa attım, haydi seninkisi yerde. Derken etraftan geldiler. Paço bastı yaygarayı. Bu zamanda karı kısmı sokağa bırakılır mı? Yaparım zahir. Her ne ise, baktım dava büyük, kırdım oradan.

Kahvedekiler başlarını çevirmeden dinliyorlardı. Kırklık zayıf bir adam bir sigara yakmış ve başını çevirmişti. Kâzım :

— Ne bakıyorsun ulan, dedi. Gözün mü ısırıldı yoksa. Gelgelelim benim senin gibi sünepelerle aşinalığım yoktur.

Adam lâhavle çekerek başını salladı. Kahvedekiler içeceklerini yarım bırakarak uzaklaşıyorlardı. Rüştü azılıyı oyalıyordu :

— Sen neye efkârlandığını söyle. Paran mı yok?

Öteki dişlerini sıkarak :

— Bana Ortabahçeli Kâzım derler âbimiz, dedi. Para dediğin ne ki. Dayanırısın dükkânlardan birisine, alırsın haracını, işte sana para. Enayi miyim ki çalışayım. Varsın inekler çalışsın. Ha ne diyordum. Parktan çıkınca soluğu Küçükpazarda aldım. Şimdi orada oturuyorum. Gidip, kocakarıya asıldım. «Ulan şuradan beş on kırmızı ver bana. Efkarım üstümde, iki tane atayım» dedim. Enayi direnmez mi? Dolapta yirmi kâğıt varmış, ekmek paramızmış, ay başına kadar. Bana ne? Vurunca

YAKINLARIN...
DA PATLIYAN
BİR BOMBA BARUT
DOLU BİR FİCİYA
İSABET ETTİ.

KEGAREK...
YERİNE
GEC.

ELİNE GEÇİRDİĞİ
BİR SOPAYLA HİÇ
TEREDDÜT ETMEDEN
ŞAŞKIN İNGİLİZ ERLE-
RİNİN ÜZERİNE ATILDI.

KORSANLAR KRALI

No:56

BU SIRADA PÖTİFOK KARAYA
ÇIKAN İNGİLİZLERİ GÖRDÜ.
KARGAŞALIKTA PAÇAYI KUR.
TARNAŞ-
TI.

PÖTİFOK!..
TOPGULAR..
ATEŞ KESİNİZ..
PÖTİFOK CANLI
BURADA...

KOMUTAN HAR-
RİS RÜ ESİRLER
ARASINDAYDI.
SIRMALI ESVAR.
LARIYLA GÖZÜK
NEMEK İÇİN
GİZLENİYOR.
DU

KOMUTAN.. BÜYÜK
CİNAYETLER İŞLEDİ-
NİZ. BİZİM NİHAZEMEDE
YARGLANACAKSINIZ

BU SIRADA
FLORİDA DONAN-
MASIYLA KORSAN
GEMİLERİ PATIS-
TILAR.

GÜLBELÂ KARAYA AYAK BASAN KORMURAN ESİRLERİ
SORGUYA ÇEKERKEN..

REİS... HOLLANDA GEMİ-
LE BİZİMKİLER HARBE-
TUTUŞTULAR

KORSANLARIN DURUMU
HİÇ İYİ DEĞİLDİ.

ARKASI VAR..

INTIKAM PERİSİ

(4. sayfadan devam)

Vintrop Nort küçük tuğla evin önüne vardığı zaman karanlık basmıştı. Genç adama kapıyı uzun boylu, şirin bir kadın açtı. Vini derhal,

«Mis Aberkrombi'yi arıyorum» dedi.

Kadın onu içeriye aldı.

«Ona lütfen Mr. Vintrop Nortun kendisiyle görüşmek istediğini söyleyin. Yanımda maalesef kartım yok. Ama Vintrop dersiniz benimle konuşacağından eminim.»

«Söyliyeyim, efendim. Gerçi bizdeki hanımın sizin aradığınız Mis Aberkrombi olduğunu zannetmiyorum, ama bir kere sorayım.»

Kadın yukarıya çıktı ve birkaç dakika sonra merdivenlerden bir hisirtisiyle Vilâ indi. Ellini genç adama uzatırken gözleri bir sual ve şüpheyle tutuşuyordu.

«Hoş geldin, Vini. Gel, şurada oturalım. Benim yerimi kim-
senin bilmediğini sanıyordum.»

«Benden başka kimse bilmiyor, Vilâ. Ben de senin şoförünü takip ederek öğrendim. Kuzum ne olur, bana kızma! Seni kaybedeceğim diye okadar korktum ki seni rahat-sız etmeğe karar verdim.»

Vilâ açıkça, «Beni ne diye gör-mek istiyorsun?» diye sordu. «Ka-balık etmek istemiyorum, Vini. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan biriydin. Ama o hayatın defterini kapamak istiyorum. Yeni, bomboş bir sayfa açacağım.»

Vini samimiyetle, «Yapamazsın, Vilâ!» dedi. «Nasıl olur? Arkadaş-lıklarımız birlikte geçirdiğimiz o mes'ut günler... Hepsini unutacak mısın? Sen artık bizim muhitimize aittsin.»

Vilâ güldü.

«Çok iyisin, Vini. Ama sizin muhitinizde mühim olan şey şahıs değil; isim ve mevkidir. Beni Vilâ Moris olduğum için kabul ettiler. Senin dostluğunun samimiyetine inanıyorum. Ama muhitinden kaç kişi bir kumarbazın evlâtlığı ola-rak büyüyen işçi kızını arkadaş di-yerek kabul eder?»

Vini bir an duraladı. Ağzını bir iki kere açıp kapadı, sonra en ni-hayet derin bir nefes aldı ve,

«Öyleyse benimle niçin ev-lenmiyorsun Vilâ?» diye sordu. «Be-nim karım olmak gerçi Vilâ Moris olmak kadar parlak ve şaşıalı bir şey değildir. Ama emin, sakın, rahattır. Benim karım olmaz mısın, Vilâ?»

Gen kız katıksız bir hayretle karşısındaki gencin yuvarlak yüzü-ne bakıyordu. Nihayet,

«Vini!» diye fısıldıyabildi.

«Biliyorum, seni istemeğe esaret etmem bir küstahlıktır. Sen hakiki erkeklerle arkadaşlık etmiş bir kızsın. Ben ise hemen hemen babasının sırtından geçinen tembe-lin biriyim. Ama sana lâayık olma-ğa çalışırım; Vilâ. Seni çok sevi-yorum, Vilâ. İlk tanıştığımız gece-den beri Seni her görüşte biraz daha fazla seviyorum. Vilâ yalva-rırım sana, beni reddetme.

Vilâ'nın gözleri yaşlarla dolmuş-tu ve dudakları titriyordu.

«Sevgili Vini» diye fısıldadı. «Beni nekadardaki mütehasis ettiğini imkânı yok bilemezsin. Küstahlık-tan bahsetmeğe nasıl dilin varıyor? Bu yaptığının nekadardaki asil, neka-dar büyük bir şey olduğunu biliyor musun? Ah, Vini, sana okadar min-nettarım ki! Vilâ Moris evlenme-ğe elverişli bir kız, hattâ kaçırılma-yacak bir partiydi. Ama şimdi be-nim elimde şüpheli bir maziden başka bir şey kalmadı. Beni sos-yeteye girmekten menetmeğe kâfi gelecek bir mazi. Halbuki sen be-nim için bütün muhitine karşı gel-meğe razı oluyorsun. Bir erkek bir kadına bundan güzel ne verebilir?»

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

②

İKİSİ DE O AKŞAM BULUŞTULAR...

Ne düşünüyorsunuz?

Düşünmüyorum. Rüya görüyorum. Burada herşey o kadar güzel ki...

HER ASKIN KENDİNE MAHSUZ BİR AKIŞI VARDIR. BAZISI YAVAŞ YAVAŞ AKAR. BAZISI DA BAŞ DÖNDÜRÜCÜ BİR HIZLA.

FLORA İLE CORCUN Kİ İSTE BÖYLE OLDU.

MEHTAPLI GECELER..

OTOMOBİL GEZİNTİLERİ..

Süratli Gitme korkuyorum.

Birak koşayım. Uçayım Flora! Sürat te beni aşkın gibi beni mest ediyor.

DAĞ GEZİNTİLERİ...

Burası adeta cennetten bir parça! O kadar mesudum ki tarif edemem. Adeta bundan korkuyorum.

Bu saadeti-mizi kimse bozamaz! Korkma, Floracıgım.

LÂKİN BİR AKŞAM GARİP BİR SORU SORAR...

Flora sen hiç SAVONA da bulundun mu?

... Hayır, neden sordun.

Laf olsun diye... Bugünlerde bir radyo tesisatı için oraya gideceğim de...

BAŞKA BİR AKŞAM HER ZAMANKİ GİBİ FLORANIN EVİNE DİDEN CORC ORADA BİR DELİKANLI İLE KARŞILAŞIR. FLORA BU VAZİYET KARŞISINDA ŞAŞIRIR. FAKAT KENDİNİ ÇABUCAK TOPLAYIP CORCU TAKDİM EDER..

BİNBİR ROMAN

